

ಒಂದು ಪಲ ದೊರೆ ಶಿಕಾರಿಗೆ ಹೋದ. ದಿನಪೂರ್ವ ಏಳು ಅಂತಸ್ಥಿನ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು

ದೊರೆ ಕ್ಷಯಪವರೆಗೆ ಈ ಬದು ಜನ ಹೆಂಡತಿಯರೂ ಕಾರ್ಯತ್ವದಾರರು. ಅಂದು ಶಿಕಾರಿಯಿಂದ ರಾಜ ಮರಳೆ ನಿಂದ.

ಏಳು ಅಂತಸ್ಥಿನ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ದೀಪ ಕಾಣತ್ತಿರ್ಲ. ಕೆರಿಯ ರಾಣಿಯನ್ನು ಮಡುಕಿ ನಿಂದ. ತಕೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬಿಮ್ಮನ್ನೇ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಏನಾಯಿತು? ಎಂದು ಕೇಳಿದ. "ನನಗೆ ಆ ಬದು ಜನ ಸವತಿಯರ ಕಣ್ಣಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ತಲೆ ಎಲ್ಲ

ಸ್ತಾರ, ಮೃಯೆಲ್ಲಾ ನೋವ್, ತಾಗಿದ ದೃಷ್ಟಿ ಪರಿದಾರವಾಗೇಕಾದರೆ ಆ ಬದು ಜನರ ಕಣ್ಣಿ ಕೇಳಿಸೇಕು" ಎಂದಳು.

ದೊರೆ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅಪ್ಪಣಿ ಮಾಡಿದ. ಮಂತ್ರಿ ಆ ಬದು ಜನ ರಾಣಿಯರ ಕಣ್ಣನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಂದು

ಕೆರಿಯ ರಾಣಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ, ಕಣ್ಣಿ ಕಳೆದು ಕೊಂಡು ಬದು ಜನ ರಾಣಿಯರು ಮೂಲೆ ಸೇರಿದರು.

ರಾಜ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಶಿಕಾರಿಗೆ ಹೋದ. ಒಂದಿರುಗಿ ನಿಂದು ಕೆರಿಯ ರಾಣಿಯಿಂಗೆ ಕ್ಷಯತಾನೆ. ದೀಪ ಹಚ್ಚಿದೆ

ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮೆಲಗಿದ್ದಳು. ರಾಜ ಯಾಕೆ ಏನಾಯ್ತು? ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ತಾನು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ತಿಂದು ಉಗಿದು

ಅಲ್ಲಿಲ್ಲ ಕೊಳಕು ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಆ ಬದು ಜನ ರಾಣಿಯರು ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ ಕೊಳಕು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ನೋಡಿ" ಎಂದು ಸುಳ್ಳು

ದೂರು ಕೊಟ್ಟಿಳು. "ಇವರನ್ನು ತಲೆ ನೋಡಿಸಿ ಕಾಡಿಗೆ ಬಿಡೇಕು" ಎಂದಳು. ರಾಜ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಂತ್ರಿಗೆ

ಆ ಮಾಡಿದ. ಮಂತ್ರಿಗೆ ಮಹಾ ದುಂಖವಾಯಿತು. ಅನ್ನ ಇಕ್ಕೆದ ಕೈಗೆ ವಿಷ ಇಕ್ಕೆದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ

ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಗೇವನ್ನು ತೋಡಿಸಿ ಅದರ್ಲಿಟ್ಟಿ. ಅವರಿಗೆ "ಕಾದ ಅಕ್ಕೆ ಇಳಿ ಎಲ್ಲವನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ.

ಕಥಗಳನ್ನ ಹೇಳುವುದಾಗೂ, ಕೇಳುವುದಾಗೂ ಮಾನವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪುರಾತನವಾದುದು.

ಸ್ವಾಂವಿಕವಾಗಿಯೇ

ಮನುಷ್ಯ ಕಥೆ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕಲೆಯಾಗಿ "ಭೇಸಿಕೊಂಡ. ತ್ರಿಮುದ ಉಪಕ್ರಮನಕ್ಕಾಗಿ ಕಲೆ ಜನ್ಮತಾಳಿತು ಎಂಣಿದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಕಥೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೂ ಈ ಅನಿವಾರ್ಯದ ಫಲವಾಗಿ. ನಿಜವಾದ ಜನಪದ ಕಥೆಗಾರನ ಉದ್ದೇಶಗಳ್ಲೂ

ಒಂದೆಂದರೆ, ದುಷ್ಪತನ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗೋಕೆಂಣಿದೇ ಆಗಿದೆ. ಜನತೆಯ ಮೂಲಾಂಶವಾಗಿದೆ.

ಇದರಿಂದ ದೂರಕುವ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಯೋಜನವೆಂದರೆ, "ಇಸರ ತರುವಂಥ ಏಕತಾನತೆಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ, ಒಂದು ರೀತಿಯ

ದೃಷ್ಟಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನಸಿಕ ಸುಖ, ವಿಕ್ರಾಂತಿ, ಪ್ರಾಚೀನ ಮಾನವನ ಅಪೂರ್ವ ಪ್ರತಿಂದ್ಯ ಕಲಾತ್ಮಕ ಆನಂದವೇ ಪರವೋಚ್ಚ ಗುರಿ.

ಒಂದೂರ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ದೂರೆ ಅವನಿಗೆ ಇದು ಜನ ಹೆಂಡತಿಯರು. ಅವನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿರ್ಲಿಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ದೂರೆ ಪ್ರಥಾನಿ, ಮಂತ್ರಿ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹುಂ ಶಿಕಾರಿಗೆ ಹೊರಟ. ಅಲ್ಲೊಂದು ಆಲದ ಮರ. ರಾಕ್ಷಸಿ ಇದ್ದಳು. ಆಕೆ ದೂರೆಯನ್ನು ಕಂಡಳು. ನಾನು ನರಮನುಷ್ಯಯಾಗಿ ಈ ದೂರೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕಣ್ಣ ಕೇಳಿಸೋಕು. ಅವನನ್ನು ನರಳಿಸೋಕು.

ಎಂದು ಕೊಂಡಳು. ಸುಂದರವಾದ ಹೆಣ್ಣಾದಳು, ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಅಡ್ಡಾಡಿದಳು. ರಾಜನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹೆಣ್ಣು ಎಂದರು ಎಲ್ಲರೂ.

ನಮ್ಮ ದೂರೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತೀಯಾ? ಎಂದು ಆ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಅಯ್ಯೋ ಅವರು ಇದು ಜನ ಸವತ್ತಿಯರು.

ನಾನು ಅವರ ಸೇವೆ ಮಾಡೋಕು. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ರಾಜ ಕೇಳುವುದಾದರೆ ಆಗ್ನ್ಯಮದು ಎಂದಳು. ರಾಜ ಒಪ್ಪಿದೆ.

ನೀಲಗ್ರೇ ಹಾಸೆ ಕೊಟ್ಟು. ನೀವಳ ವ್ಯೋಮದಿಂದ ಮದುವೆಯಾದ.

ಒಂದು ಸಲ ದೊರೆ ಶಿಕಾರಿಗೆ ಹೋದ. ದಿನಪೂ ಏಳು ಅಂತಸ್ಥಿನ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು

ದೊರೆ ನೀರುವವರೆಗೆ ಈ ಬದು ಜನ ಹೆಂಡತಿಯರೂ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂದು ಶಿಕಾರಿಯಿಂದ ರಾಜ ಮರಣ ನೀಡಿ.

ಏಳು ಅಂತಸ್ಥಿನ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ದೀಪ ಕಾಣುತ್ತಿರ್ಲು. ಕಿರಿಯ ರಾಣಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ನೀಡಿ. ಆಕೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ

ಬಿಮ್ಮನೆ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಏನಾಯಿತು? ಎಂದು ಕೇಳಿದ. "ನನಗೆ ಆ ಬದು ಜನ ಸವತಿಯರ ಕಣ್ಣು ಬಿದ್ದಿದೆ. ತಲೆ ಎಲ್ಲ

ಡ್ರಾರ, ಮೃಯೆಲ್ಲಾ ನೋವು, ತಾಗಿದ ದೃಷ್ಟಿ ಪರಿಹಾರವಾಗೇಕಾದರೆ ಆ ಬದು ಜನರ ಕಣ್ಣು ಕೇಳಿಸೇಕು" ಎಂದಳು.

ದೊರೆ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅಪ್ಪಣಿ ಮಾಡಿದ. ಮಂತ್ರಿ ಆ ಬದು ಜನ ರಾಣಿಯರ ಕಣ್ಣನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಂದು

ಕಿರಿಯ ರಾಣಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಕಣ್ಣು ಕಳೆದು ಕೊಂಡು ಬದು ಜನ ರಾಣಿಯರು ಮೂಲೆ ಸೇರಿದರು.

ರಾಜ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಶಿಕಾರಿಗೆ ಹೋದ. ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೀಡು ಕಿರಿಯ ರಾಣಿಯ್ಲಿಗೆ ನೀರುತ್ತಾನೆ. ದೀಪ ಹಚ್ಚಿದೆ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮೆಲಗಿದ್ದಳು. ರಾಜ ಯಾಕೆ ಏನಾಯ್ತು? ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ತಾನು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ತಿಂದು ಉಗಿದು ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಕೊಳಕು ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಆ ಬದು ಜನ ರಾಣಿಯರು ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ಕೊಳಕು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ನೋಡಿ" ಎಂದು ಸುಳ್ಳಾ ದೂರು ಕೊಟ್ಟಳು. "ಇವರನ್ನು ತಲೆ ಹೋಳಿಸಿ ಕಾಡಿಗೆ ಬಿಡೇಕು" ಎಂದಳು. ರಾಜ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಆ ಮಾಡಿದ. ಮಂತ್ರಿಗೆ ಮಹಾ ದುಂಖವಾಯಿತು. ಅನ್ನ ಇಕ್ಕಿದ ಕೈಗೆ ವಿಷ ಇಕ್ಕಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ

ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಗೇವನ್ನು ತೋಡಿಸಿ ಅದರ್ಲಿಟ್ಟು. ಅವರಿಗೆ ಹೋಕಾದ ಅಕ್ಕಿ ಹೋಳಿ ಎಲ್ಲವನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ.